

začuje veseli glas svojega tisovskega služabnika in brata: Slava! Sveti puščavnik Feliks, dovolj si se trudil! Zdaj se slobodno ozri. Jaz in Belica te čakava, da pojdemo domov. Feliks leže na zemljo in pogleda po strani v dolino, če ga ne moti s tujim glasom Hudobec. Po zeleni suknjici in rudeči kapici spozna precej Gugljaja in zdaj se brez straha dvigne in obrne. Gugljaj je sedel na suhem hrastu in mu se kakor za pozdrav odkril in zavihtil grohotaje se kapico proti njemu. Iz glave mu je štrlela cela gruča ostrih rogov. Zraven njega je čepela na veji Belica. Tisti trenutek, ko jo ljubi zagleda, izpremeni se v pošastno, belo kačo in začne srdito sikati. Zaslepljeni Feliks uvidi še le zdaj, da njegov pobratim Gugljaj ni bil rajski poslanec, nego — prekanjeni Hudobec! Od neskončne groze in obupnosti ga mine zavest, truplo mu se zruši po strmoglavici. Priletelo je v dolino krvavo, razmesarjeno in mrtvo. V bližnjih gozdih pa je zabučal vihar in ruval in lomil stoletne dobe in bukve. Prestrašeni Podgorci so hoteli Feliksa vzeti in odnesti s sabo, ali besen plane med nje Hudobec in zakriči: Pustite ga, ta je moj! Po vaši misli bi ga moral jaz zastonj pasti in ženiti. Njega sem si bogme pošteno zaslužil. To rekši vrže mrliča na ramo in odvrši v goščavo. Za njim šine kača — Belica in dolga jata pogrebcev — sov, čukov in krokarjev! Križaje se pobegnejo možje proti domu in še tisti dan je zvedelo vse Podgorje strašno smrt svojega rojaka, glasovitega puščavnika Feliksa*).

Vojakova osveta.

Končán je bój, krvávi bój,
S premágo slavno je dovršen,
In vstašev ròj, upórni ròj
Razbít strašnó je in razpršen.

Pa kaj zató, če bój besnèč
Pogúben bíl je vragom ljútím?
Saj bolj kot prej jaz bój hruméč
In bolj kot prej vihář jaz čútím!

Oj híti, híti moj konjič! . . .
Naprej urnó v temíne pòzne!
Naprej samó, kot krílat ptič,
Naprej, naprej iz bitve grózne!

Če nosím v srei svojem smrt,
Če nosím jezo ž njó neznáno, —
Dovòlj ima vračila srd
Dovòlj gorjé mi je plačáno!

*) Tiskarji so naredili v mojem puščavniku Feliksu razne napake. Naj bolj mastne so: na strani 684. „pobožni (!) cesti“ mesto „položni“. Na str. 685. izpuščeno je „usedel na breg in“ beseda „zaspal“. Na str. 686. (zdolaj) mora biti mesto „po mizi (!)“ se ve da „po zimi“. Pis.

Plačilo zanj je — ta mrlič,
Zaklad mi drag je v srčni bedi...
Naprej urnó, naprej konjič,
Po snegu tjà, naprej po ledi!...“

Takó mu dé in glasno v led
S pošastnim smehom še zavrísne!
In krvavèč in smrtno bled
Krepkéje trup nasé pritisne...

Mar čuješ smeh, deklè mladó,
Bedéče v nizki, borni hiši?
Dà! Čuješ ga!... Užé strašnó
Pred vratmi tvójimi se sliši.

In pred teboj na bornih tléh
Zdaj on sloní polèg mrliča;
Pogled srdít in zlobni smeh
Osvéte sta njegóve príča.

„Epórník bil je to drzán,
Sovrážnik bil je mēni dvójen,
In njéga le denájnji dan
Iskal sem v bitvi nepokójen!

Sinóči še ljubèč ko prej
Prijáhal k tèbi čez poljé sem
Pred bôjem še počítka, — glej!
Privoščil udom trudnim nesem!

A ti tedáj okúšala
Ljubézni nove si sladkósti!
In ti tedaj poslúšala
Prisége večne si zvestósti!...

Na mèč dejál sem jáz rokó,
Da njéga bi srdít pokóril;
A glej deklè, deklè bledó,
Takó sem v srci tem govoril:

„Naj bode večni Bog s tebój
Naj bodo ti nebésa mila!
Ko jutri pride divji boj
Usóda sama bo sodíla!“

„Sodíla je!... Čez sneg in led
Prihítel ž njim sem na konjiči
A skoro, skóro trd in bled
Slonèl mrlič bom pri mrličí!“

Takó še dé in vzdihajóč
Na njó pogléda neprijázno.
In čuje spev, drhtèč, tresóč
In gleda, gleda — devo blazno!

—b—

Tri Gracije.

Slika iz stolice madjarske.

Spisal dr. Ahasverus.

V.

Potovaje po zapadu Evrope nisem več mislil na Budapešto, na Schwabenberg, na tri Gracije in njihovo mater; še prijatelja Milinskega sem med tem pozabil, akoprem sem mu obečal časih s pota pisati. Naravno je torej bilo, da tudi jaz nisem nikakršnega glasu dobil, kaj se je v tem času v ogerski metropoli godilo, ker tudi dotičnih žurnalov nisem čital. V Budapešto sem